

udenbys Afdeling, er den, at dengang den ny Ordning blev truffet, hvorefter Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn bleve nedlagte og sammendragne under Overformynderen her som en særlig Afdeling af Overformynderiet, havde de udenbys Overformynderier i Følge hele deres Indretning og historiske Oprindelse ikke noget Reservecfond, hvorimod der allerede den Gang var opgjort et ikke ubetydeligt Reservecfond for den indenbys Afdelings Vedkommende. Da der nu maatte stiftes Reservecfond ogsaa for den udenbys Afdelings Vedkommende — og det er ligefrem forudsat eller rettere bestemt i Loven af 1868 — maatte der jo selvfølgelig ogsaa tænkes paa Indtægter, hvorved et saadant Reservecfond kunde dannes. Derfor fandt man paa i Lov af 26de Mai 1868 at indsætte disse Bestemmelser. De virke imidlertid under de nuværende Forhold, hvor der er stor Overskudighed af Penge, der udbydes til Laans, ufordelagtig for Overformynderiet, de bevirke, at Overformynderiet, skjøndt der ellers er mange Grunde til, at dets Laan burde henhøre til de alermest søgte i Landet, dog, om jeg saa maa sige, maa staa tilbage i Konkurrence, sammenlignet med forskjellige andre Instituter. Navnlige er det denne Bestemmelse om den ene Procent, der skal erlægges i Provision, som man antager, eller man kan gjerne sige, som der haves Erfaring for i flere Tilfælde, affrækker Føls, saa de foretrække at gaa andetsteds hen i Stedet for at gaa til Overformynderiet. Derfor er det altsaa, at dette Lovforslag er fremkommet, for saaledes at stiftes Overformynderiet lige Vilkaar i Henseende til Udlaan med de andre Instituter. Men naar man vil spørge, hvorfor man saa ikke affafler disse Giendommeligheder for den udenbys Afdeling helt, saaledes at man baade affafler Provisionen og affafler Bestemmelsen om Rentens Forudbetaling, maa dertil svares: Det kommer deraf, at det kan man ikke, uden at man derved kommer til at vække Reservecfondet saa stærkt, at det maa befrygtes, at det ikke vil kunne opfylde sin Bestemmelse, det vilde da ikke kunne tilfredsstille de Opgaver, man stiller til det. Det er nemlig ikke meget stort, det er kun 615,000 Kr., og den Kapital, som findes i den udenbys Afdelings Massemidler, er omtrent 35 Millioner Kr. Derfor kan det ikke taale at beståes meget. Imidlertid har jeg i Anledning af et Endringsforslag, der blev bebudet og senere er fremkommet i det andet Thing, søgt Samraad med Overformynderen om, hvorvidt det kunde gaa an at lade denne Regel om, at Renten ikke skal forudbetales, gjælde for

bestandig, hvorimod den anden særegne Bestemmelse om den ene Procent i Provision næppe tør opgives, og da det fra Overformynderiets Side menes, og jeg tror ogsaa, man kan være enig deri, at der ikke vil være særlig Fare forbunden med at opgive Forbringeren om Rentens Forudbetaling for Fremtiden — det vil jo kun dreie sig om en 4 a 5,000 Kr. om Aaret — saa har jeg troet at kunne gaa ind paa det Endringsforslag, som i den Henseende blev stillet i det andet Thing, saa at altsaa Reglen bliver den, at Provisionen bortfalder for de Laan, der komme til Udbetaling i det første nu tilstændende Aar, og at Renteforudbetalingen bortfalder for bestandig for fremtidige Laan. Den anden Endring, som er foreslaet i det andet Thing, gaar jo ud paa at faae en udtrykkelig Bestemmelse ind i Loven om, at Laanene skulle udbydes i de paa hvert Sted mest læste Blade, ikke blot i Berlingske Tidende og Stiftstidenden. Der har, forekommer det mig, ikke været tilstrækkelig Grund til at modsætte sig dette Endringsforslag, som der fra et Overformynderistandpunkt ikke er Andet at sige til, end at det maatte medføre lidt forøgede Udgifter til Uvertissementer sammenlignet med dem, der hidtil have fundet Sted, og det tror jeg kan anses for at være af ringe Betydning. Jeg tror derfor, at jeg i det Hele taget kan anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af det erede Thing, og jeg vil kun tilføje, at det ogsaa om dette Lovforslag gjælder, at det er ønskeligt, at det hurtigt muligt kan komme ud, da det er ønskeligt, at Føls inarest muligt faae at vide med Bestemthed, om de skulle være underkastede de gamle Vilkaar, eller om de kunne opnaa de Begunstigelser, som dette Lovforslag stiller i Udsigt.

Maaten: Jeg skal ikke dvæle ved § 1 i det forelagte Lovforslag; men derimod finder jeg Anledning til særlig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa Bestemmelsen i § 2. Den indeholder, som den erede Justitsminister fremhævede, en ny Regel i Henseende til den offentlige Bekjendtgørelsesmaade i Loviserne. Hidtil har det været den almindelige Regel, at naar Noget skulde bekjendtgøres offentligt i Loviserne, saa var det Berlingske Tidende og Stiftstidenderne. Nu kommer her noget Nyt til, nemlig at Bekjendtgørelsen tillige skal finde Sted i de paa de paagjældende Egne mest udbredte andre Blade. Naar nu en saadan Bestemmelse først er kommet ind her, saa kan der være en vis Grund til at formode, at den vil komme ind andet Steds. Der vil altsaa